

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22 września 2016 roku, rozszerzonym następnie pismem procesowym z dnia 5 maja 2017 roku, Zakład Pracy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D., wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. oraz P. J. (1), na swoją rzecz:

1. kwoty 107'718,86 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę od zaległościach podatkowych od kwot:

a) 6'765,00 zł, od dnia 11 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

b) 7'117,15 zł, od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

c) 6'820,03 zł, od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

d) 6'765,00 zł, od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

e) 7'117,15 zł, od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

f) 6'820,03 zł, od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

g) 6'668,20 zł, od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

h) 6'661,49 zł, od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

i) 6'690,03 zł, od dnia 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

j) 6'653,75 zł, od dnia 11 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

k) 6'620,01 zł, od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

l) 6'649,07 zł, od dnia 11 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

m) 6'634,04 zł, od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

n) 6'599,20 zł, od dnia 11 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;

o) 6'780,89 zł, od dnia 11 września 2016 r. do dnia zapłaty;

oraz odsetkami za opóźnienie od kwot:

p) 6'765,00 zł od dnia 12 października 2016 r. do dnia zapłaty;

q) 6'765,00 zł, od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia zapłaty;

r) 6'765,00 zł, od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;

s) 6.765,00 zł, od dnia 17 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty.

2. kwoty 2.081,45 zł, tytułem zryczałtowanej rekompensaty za koszty dochodzenia należności wskazanych w pkt. 1 a-o, stanowiącej równowartość kwoty 480 euro, obliczonej zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2016, poz. 684).

Nadto strona pozwana wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

(pozew, k. 2-5; pismo procesowe z 5.05.2017 r., k. 310)

W odpowiedzi na pozew pozwany P. J. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew pozwanego ad. 1, k. 108-113)

Ustosunkowując się do żądań pozwu (...) Sp. z o.o. w Z. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew pozwanego ad. 2 , k. 139-142)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. w Ł. jest podmiotem prawa handlowego, prowadzącym działalność gospodarczą z zakresu udzielania świadczeń opieki zdrowotnej. Pozwana spółka uzyskała wpis do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 10 kwietnia 2015 roku. Prezesem spółki jest pozwany P. J. (1).

(odpis z rejestru przedsiębiorców KR S pozwanego ad. 2 , k. 12 -14)

W dniu 7 kwietnia 2015 roku, pomiędzy powodem, a pozwaną spółką doszło do zawarcia umowy najmu lokalu użytkowego o powierzchni wynajmowanej 280 m² usytuowanego na parterze i pierwszym piętrze nieruchomości położonej przy ul (...), w miejscowości D., dla której Sąd Rejonowy w Pabianicach prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Lokal został wynajęty z przeznaczeniem prowadzenia w nim przychodni lekarskiej.

Strony ustaliły w umowie, że pozwana spółka będzie uiszczala na rzecz powoda miesięczny czynsz najmu w wysokości 5.500,00 zł netto powiększonej o podatek VAT oraz opłaty za energię elektryczną oraz odprowadzanie ścieków, według wskazań liczników (§ 4 ust. 1 umowy). Czynsz ten będzie uiszczany z góry, z dany miesiąc, na podstawie prawidłowo wystawionej i doręczonej faktury VAT, wystawionej przez wynajmującego w terminie do dnia 10-tego danego miesiąca. Za dzień zapłaty czynszu uznano dzień uznania rachunku bankowego Wynajmującego (§ 4 ust. 10 umowy). Ustalono, że pierwszy czynsz zostanie naliczony za miesiąc sierpień 2015 roku (§ 4 ust. 1 in fine umowy).

Umowa najmu została zawarta na czas nieoznaczony, jednakże ustalono, że każda ze stron może umowę rozwiązać przed terminem, za dwunastomiesięcznym wypowiedzeniem, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego. Dla wypowiedzenia zastrzeżono formę pisemną, pod rygorem nieważności (§ 3 ust. 1 umowy).

(umowa najmu lokalu użytkowego, k.15 -16)

Na dzień zawarcia umowy powodowa spółka zatrudniała ok. 55 pracowników.

(zeznania A. W., e-protokół, k. 438, adnotacja – 00:18:54, k.436)

Strona powodowa wystawiła pozwanej spółce pierwszą fakturę za czynsz najmu lokalu przy ul. (...) w D., w sierpniu 2015 roku. Wystawione na spółkę (...) faktury, przesyłano pozwanej co miesiąc, za pośrednictwem poczty, na adres wskazany w umowie, tj. (...), ul. (...). Początkowo faktury przesyłano listami zwykłymi, jednakże, w związku z tym, że P. J. (1) kwestionował fakt ich otrzymywania, zaczęto przysyłać je na w/w adres listami poleconymi (dotyczy to faktur za okres od lutego 2016 roku do stycznia 2017 roku). Przesyłki polecane zwracano jednak nadawcy, z powodu nie podjęcia ich w ustawowym terminie.

(dowody doręczenia faktur, k. 174-178, k. 315-329; zeznania świadka E. S., e-protokół, k. 438, adnotacja – 00:03:54, k.435v; zeznania A. W., e-protokół, k.437, adnotacja – 00:18:54, 00:24:35k.436)

Pozwana spółka uregulowała należności czynszowe wobec strony powodowej jedynie za sierpień i wrzesień 2015 roku, a następnie zaprzestała płatności czynszu.

(zeznania P. J., e-protokół, k. 438, adnotacja – 00:43:56, k. 436v ; potwierdzenie płatności, k.122 ; zeznania A. W., e-protokół, k.437, adnotacja – 00:18:54, k.436)

W styczniu 2016 roku, pozwana spółka wypowiedziała umowę najmu lokalu użytkowego zawartą z powodem dnia 7 kwietnia 2015 roku, zaś w sierpniu 2016 roku opuściła najmowany lokal. Strona powodowa, wezwana we wrześniu 2016 roku, przez pozwaną do podpisania protokołu zdawczo – odbiorczego najmowanego lokalu oraz zdania kluczy, oświadczyła, że uznała dokonane wypowiedzenie za skuteczne, jednakże zwróciła uwagę na okoliczność, iż stosunek najmu pomiędzy stronami trwa do upływu okresu wypowiedzenia. Lokal został zdany powodowi 14 października 2015 roku.

(pismo powoda z 5.10.2016 r., k. 125 ; zeznania świadka L. W., e-protokół, k. 438, adnotacja – 00:08:35, k.435v ; zeznania P. J., e-protokół, k. 438, adnotacja – 00:43:56, k. 436v-437 ; 00:54:47, k.437)

We wrześniu 2016 roku, pozwana spółka zmieniła dotychczasowy adres swojej siedziby. Powód nie został poinformowany o dokonanej zmianie adresu.

(zeznania P. J., e-protokół, k. 438, adnotacja – 01:02:46, k.437; zeznania A. W., e-protokół, k.438, adnotacja – 00:18:54, k.436)

Strona pozwana nie zapłaciła powodce należności czynszowych za okres od października 2015 roku do stycznia 2017 roku, na łączną kwotę 107'718,86 zł, stwierdzonych fakturami wystawionymi: w dniu 5 października 2015 roku, na kwotę 6'765,00 zł, z terminem płatności do 12.10.2015 r., dniu 6 listopada 2015 roku, na kwotę 7'117,15 zł, z terminem płatności do 13.11.2015 r.; w dniu 7 grudnia 2015 roku, na kwotę 7'004,53 zł, z terminem płatności do 14.12.2015 r. (faktura ta została następnie skorygowana o kwotę 184,50 zł, o którą pomniejszono wskazaną należność), w dniu 11 stycznia 2016 roku, na kwotę 6'668,20zł, z terminem płatności do 11.03.2016 r.; w dniu 4 lutego 2016 roku, na kwotę 6'661,49 zł, z terminem płatności do 11.02.2016 r.; w dniu 4 marca 2016 roku, na kwotę 6'690,03 zł, z terminem płatności do 11.03.2016 r.; w dniu 5 kwietnia 2016 roku, na kwotę 6'653,75 zł, z terminem płatności do 12.04.2016 r.; w dniu 9 maja 2016 roku, na kwotę 6'620,01 zł, z terminem płatności do 16.05.2016 r.; w dniu 6 czerwca 2016 roku, na kwotę 6'649,07 zł, z terminem płatności do 13.06.2016 r.; w dniu 7 lipca 2016 roku, na kwotę 6'634,04 zł, z terminem płatności do 14.07.2016 r.; w dniu 4 sierpnia 2016 roku, na kwotę 6'599,20 zł, z terminem płatności do 11.08.2016 r.; w dniu 5 września 2016 roku, na kwotę 6'780,89 zł, z terminem płatności do 12.09.2016 r.; w dniu 4 października 2016 roku, na kwotę 6'765,00 zł, z terminem płatności do 11.10.2016 r. w dniu 8 listopada 2016 roku, na kwotę 6'765,00 zł, z terminem płatności do 15.11.2016 r.; w dniu 7 grudnia 2016 roku, na kwotę 6'765,00 zł, z terminem płatności do 14.12.2016 r.; w dniu 9 stycznia 2017 roku, powód wystawił pozwanej spółce fakturę opiewającą na kwotę 6'765,00 zł, z terminem płatności do 16.01.2017 r. Wszystkie wystawione faktury były zaksięgowane i odprowadzono od nich podatek.

(faktury VAT, k. 17-29, 311-314' zeznania A. W., e-protokół, k.437, adnotacja – 00:18:54, k.436)

Zgodnie ze średnim kursem walut NBP, kwota 40 euro odpowiadała: w październiku 2015 roku - kwocie 169,544 zł, w listopadzie 2015 roku – 170,608 zł, w grudniu 2015 roku – 170,556 zł, w styczniu 2016 roku – 170, 46 zł, w lutym 2016 – 177,62 zł, w marcu 2016 roku - 174,356 zł, w kwietniu 2016 roku – 170,736 zł, w maju 2016 roku – 176,312 zł, w czerwcu 2016 roku – 175,28 zł, w lipcu 2016 roku – 177,02 zł, w sierpniu 2016 roku – 174,736 zł, we wrześniu 2016 roku – 174,22 zł.

(zestawienie, k.30).

Kwestia zadłużenia spółki (...), wynikająca z faktu nieopłacania przezeń czynszu najmu lokalu przy ul. (...) w D., była poruszana w korespondencji mailowej, wymienianej przez P. J. (1) i A. W. (2) (prezesa powodowej spółki), w sierpniu 2016 roku.

(wydruk korespondencji mailowej, k. 31-32)

Pismem datowanym na dzień 12 sierpnia 2016 roku, doręczonym pozwanej spółce w dniu 18 sierpnia 2016 roku, powód wezwał pozwaną spółkę do zapłaty kwoty 73'877,97 zł, stanowiącej równowartość niezapłaconych należności czynszowych za okres od października 2015 roku do sierpnia 2016 roku.

(wezwanie do zapłaty, k. 33)

Dokonując ustaleń faktycznych, sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy; zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków oraz stron.

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadków A. H., L. W. (2) oraz pozwanego P. J. (1), w części dotyczącej poczynionych pomiędzy stronami ustaleń co do udzielenia pozwanej spółce tzw. „wakacji czynszowych” do momentu zapewnienia jej przez powoda 400 pacjentów – m.in. pracowników powodowej spółki. Zeznania te nie zasługują na wiarę w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami A. W. (3), ale przede wszystkim z treścią umowy najmu. Dokument ten, stanowiący podstawę poczynionych pomiędzy stronami ustaleń, w swojej treści nie przewidywał wskazanego rozwiązania, zaś dla ważności wszelkich swych zmian wymagał formy pisemnej. Strona pozwana nie przedłożyła zaś stosownej dokumentacji potwierdzającej w/w okoliczność. Co więcej, w ocenie sądu, czynienie przez powoda (w zaistniałym układzie stosunków występującego w roli Wynajmującego), deklaracji, stosownie do której, zrzeka się on należnego mu świadczenia za udostępnienie lokalu, aż do momentu zapewnienia spółce (...) pacjentów (w sytuacji gdy na dzień zawarcia umowy sama zatrudniała ok. 50 pracowników), pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania. Zwrócić przy tym należy uwagę, na swoistą niekonsekwencję postępowania pozwanego, który z jednej strony forsuje stanowisko, stosownie do którego nie miał obowiązku opłacania czynszu, do momentu zapewnienia mu przez powódkę pacjentów, z drugiej zaś strony – przez dwa pierwsze miesiące, po otrzymaniu faktur, czynsz ten faktycznie opłacał.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone przeciwko spółce (...), zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Na gruncie niniejszej sprawy, strona powodowa dochodziła solidarnie od pozwanej spółki oraz jej prezesa - P. J. (1), zapłaty kwoty 107'718,86 zł, stanowiącej równowartość nieuregulowanego czynszu najmu lokalu użytkowego stanowiącego własność powódki, mieszczącego się w budynku przy ul. (...) w D., za okres od października 2015 roku do stycznia 2017 roku, oraz o zapłatę kwoty 2'081,45 zł, tytułem zryczałtowanej rekompensaty za koszty dochodzenia należności czynszowych za okres od października 2015 do września 2016 roku, stanowiącej równowartość kwoty 480 euro, obliczonej zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2016, poz. 684).

Stroną umowy najmu była (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.** i rozważania dotyczące stosunku najmu mają zastosowanie tylko do tej strony pozwanej.

Przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz (art. 659 § 1 k.c.). W sprawie niniejszej, strony w dniu 7 kwietnia 2015 roku zawarły umowę najmu lokalu użytkowego, mieszczącego się w budynku przy ul. (...) w D.. Stosownie do zawartych w niej regulacji, pozwana spółka, w zamian za możliwość użytkowania lokalu, miała płacić powódce, w miesięcznych odstępach czasu, czynsz najmu, w wysokości 5'500 zł netto, powiększony o podatek VAT oraz opłaty za media. Umowa, z racji skutecznie dokonanego przez stronę pozwaną wypowiedzenia

(w styczniu 2016 roku), formalnie wiązała strony do końca stycznia 2017 roku (przewidywała bowiem roczny okres wypowiedzenia).

Okolicznością bezsporną jest, że pozwana spółka nie wywiązała się ze swojej części zobowiązania. P. J. (1) sam zresztą przyznał, że spółka (...) opłaciła jedynie czynsz za sierpień i wrzesień 2015 roku, zaś od października 2015 roku, zaprzestała uiszczania na rzecz powódki należności wynikających z zawartej w kwietniu 2015 roku umowy najmu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jakakolwiek okoliczność, stosownie do której, wstrzymanie się przez pozwaną z zapłatą należności czynszowej we wskazanym okresie objęte było zgodną wolą stron. Nadto, stanowisko pozwanego dotyczące nieotrzymywania wystawionych przez powódkę faktur VAT, z których wynikało jaka kwota powinna być przez spółkę uiszczona za dany okres użytkowania lokalu, budzi znaczne wątpliwości sądu, przede wszystkim z tego względu, że strony w umowie ustaliły miesięczny okres rozliczeniowy. Faktury te były wysyłane, co prawda listem zwykłym, ale też i strony w umowie nie przewidziały szczególnego trybu doręczania faktur. Brak podstaw do twierdzenia, by faktury te mogły zaginąć w trakcie ich doręczania, strona pozwana kwestionuje bowiem doręczenie kilku lub kilkunastu faktur. W tej sytuacji istniały podstawy do przyjęcia, iż faktury zostały prawidłowo doręczone, wskazywały termin płatności poszczególnych należności czynszowych, a zatem stanowiły ważną podstawę do spełnienia przez stronę pozwaną jej świadczenia.

W sytuacji zatem gdy powód wykonał swoje zobowiązanie, zachowanie pozwanego, który uchyla się od spełnienia swojego świadczenia, nie może zasługiwać na akceptację. Konsekwencją takiej oceny mogło być tylko i wyłącznie zasądzenie dochodzonej z tego tytułu kwoty, co też sąd uczynił.

O odsetkach, sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2016 poz. 684). Ustawa ta określa szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych i obowiązuje w sytuacji, gdy stronami stosunku prawnego są przedsiębiorcy, w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej /Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm./ (a więc osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą czy też wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej), zaś prawną relacją łączącą te podmioty, jest „transakcja handlowa” – umową, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością.

Na gruncie niniejszej sprawy, stronami stosunku prawnego, będącego podstawą dochodzonych roszczeń są dwa podmioty prawa handlowego, wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą, a zatem - przedsiębiorcy. Łącząca ich prawna relacja, bez wątplenia jest transakcją handlową. Zgodnie z przeważającym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, w zakresie pojęcia umowy o świadczenie usług, mieszczą się również umowy o czasowe korzystanie z rzeczy, a więc i umowa najmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2015 roku, V CSK 668/14), nadto najem stanowi usługę w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. 2004 nr 54 poz. 535).

A zatem, w/w ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych niewątpliwie znajduje tutaj zastosowanie.

Zgodnie z jego treścią, art. 7 ust. 1 w/w ustawy, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Należy jednak podkreślić, że w stosunku do zobowiązań powstałych przed 1 stycznia 2016 roku, wierzycielowi przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określonych na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw /Dz.U. 2015 poz. 1830/.)

A zatem, w zakresie odsetek należnych do dnia 31 grudnia 2015 roku, powodowi przysługują odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek za zwłokę określanych na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej, zaś w zakresie odsetek należnych od 1 stycznia 2016 roku, odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Stosownie do treści art. 11 ust. 2 pkt. 1 ustawy, uprawnienie do w/w odsetek, przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części.

W treści umowy najmu (§ 4 ust. 10), ustalono, że najemca winien opłacać czynsz za dany miesiąc z góry, w terminie do 10-go dnia każdego miesiąca, na podstawie prawidłowo wystawionej przez Wynajmującego faktury VAT. Należy jednak zauważyć, że wystawione przez powoda faktury odmiennie regulowały tę kwestię – zawierały bowiem późniejsze daty do których czynsz winien zostać zapłacony. Literalna wykładnia treści umowy, wiążąca obowiązek zapłaty czynszu z aktywnością polegającą na wystawieniu przez Wynajmującego faktury VAT, w ocenie sądu, daje podstawy do twierdzenia, że faktura miała być doręczona najemcy jako rachunek zapłaty. Zgodnie z poglądem judykatury, doręczenie dłużnikowi rachunku (faktury) traktowane jest jako wezwanie do zapłaty, w przypadku, gdy zawarto w nim wzmiankę co do sposobu oraz terminu zapłaty (wyrok Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt III CZP 56/92). A zatem, uznać należy, że na gruncie niniejszej sprawy, poszczególne roszczenia czynszowe, stawały się wymagalne zgodnie z datami wskazanymi w treści faktur. Tym samym, sąd zasądził odsetki od poszczególnych kwot od dnia następującego po dniu wskazanym w treści faktury określającej wysokość danej należności.

Za uzasadnione zarówno co do zasady, jak i w wysokości, w świetle całokształtu okoliczności sprawy uznać należy również żądanie zapłaty zryczałtowanej rekompensaty za koszty dochodzenia należności czynszowych za okres od października 2015 do września 2016 roku w kwocie 2.081,45 zł.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, która - o czym była mowa wyżej, znajduje zastosowanie w stosunku do strony pozwanej, wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Przepis art. 10 ust. 1 w/w kreuje roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności, które powstaje ex lege od dnia nabycia przez wierzyciela uprawnienia do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 w/w ustawy. Należy mieć na uwadze, że roszczenie to przysługuje wierzycielowi od każdej dokonywanej transakcji handlowej. Jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, zwrot poniesionych kosztów odzyskiwania należności przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części (art. 11 ust. 2 pkt. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Odnosząc poczynione rozważania, do niniejszej sprawy – uznać należy, że uprawnienie do żądania równowartości kwoty 40 euro, przysługuje stronie powodowej od każdej dochodzonej wierzytelności czynszowej za dany miesiąc.

Powódka żądała rekompensaty w kwocie 2'081,45 zł, w związku z okolicznością dochodzenia zapłaty czynszu za 11 odrębnych okresów (od października 2015 roku do września 2016 roku). Zgodnie ze średnim kursem walut NBP, kwota 40 euro odpowiadała: w październiku 2015 roku - kwocie 169,544 zł, w listopadzie 2015 roku – 170,608 zł, w grudniu 2015 roku – 170,556 zł, w styczniu 2016 roku – 170, 46 zł, w lutym 2016 – 177,62 zł, w marcu 2016 roku - 174,356 zł, w kwietniu 2016 roku – 170,736 zł, w maju 2016 roku – 176,312 zł, w czerwcu 2016 roku – 175,28 zł, w lipcu 2016 roku – 177,02 zł, w sierpniu 2016 roku – 174,736 zł, we wrześniu 2016 roku – 174,22. A zatem, należna powódce kwota, winna opiewać na 2'081,45 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd nie znalazł podstaw do zwrotu pozwu, wobec pozwanego **P. J. (1)** uznając, że nie zawierał on braków formalnym uniemożliwiających nadanie sprawie dalszego biegu. Z korespondencji mailowej wymienianej pomiędzy pozwanym, a A. W. (2), prezesem powodowej spółki (załączonej do pozwu), wynika, że kwestia zadłużenia, wynikająca z faktu

nieopłacania przez pozwaną spółkę czynszu najmu, była przedmiotem rozmów stron przed wytoczeniem powództwa. A zatem, próba pozasądowego rozwiązania sporu została podjęta i powód okoliczność tę wykazał. Pozwany miał świadomość istnienia długu i możliwości podjęcia przez powódkę kroków zmierzających do przymusowego wyegzekwowania roszczenia.

Powyższe nie zmienia jednak faktu, iż powództwo w stosunku do pozwanego P. J. (1) nie było zasadne.

Zgodnie z art. 13 § 1 k.s.h., za zobowiązania spółki kapitałowej w organizacji ponoszą odpowiedzialność solidarnie spółka i osoby, które działały w jej imieniu. Poza sporem jest, że zawierając umowę najmu w dniu 7 kwietnia 2015 roku, spółka (...) była spółką w organizacji (pозwana uzyskała bowiem wpis do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dopiero w dniu 10 kwietnia 2015 roku, a zatem 3 dni później). Okoliczność ta nie przesądza jednak o możliwości pociągnięcia prezesa spółki – P. J. (1), do odpowiedzialności za wszelkie wynikające z tej umowy zobowiązania. Nie każde bowiem świadczenie z tej umowy jest zobowiązaniem spółki w organizacji. Decydującą rolę w tej kwestii odgrywa data powstania (wymagalności) konkretnego zobowiązania, w ramach zawartej umowy. W przypadku umowy z dnia 7 kwietnia 2015 roku, zobowiązanie strony pozwanej miało charakter okresowy, zaś obowiązek zapłaty czynszu, aktualizował się w miesięcznych odstępach czasu, począwszy od sierpnia 2015 roku.

Obowiązek zapłaty poszczególnych kwot czynszu, składających się na dochodzone pozwem roszczenie powstał parę miesięcy po zarejestrowaniu spółki (...) w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (pierwsze świadczenie objęte pozwem, stało się wymagalne w dniu 13 października 2015 roku, kolejne 14 listopada 2015 r., etc.), to samo dotyczy żądania zapłaty rekompensaty kosztów odzyskania należności, z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. A zatem dochodzonych pozwem kwot nie można zaliczyć do zobowiązań spółki w organizacji. Dochodzenie roszczeń z umowy najmu z dnia 7 kwietnia 2015 roku, od P. J. (1), jako członka zarządu spółki (...), na zasadzie solidarności z tą spółką - nie znajduje zatem prawnego uzasadnienia. Powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu, sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Na koszty poniesione przez powódkę, złożyły się : opłata od pozwu w kwocie 4'033 zł, opłata od zażalenia w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5'400 zł, łącznie 9'463 zł. Pozwani ponieśli koszty w kwocie po 5'447 zł każdy, obejmujące opłatę od zażalenia, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5'400 zł. i opłatę skarbową w wysokości 17 zł.

Ponieważ powodowa spółka wygrała proces przeciwko pozwanej (...) Sp. z o.o. w Ł. prawie w całości, należało zasądzić na jej rzecz, od tego pozwanego całość wyłożonych przez nią kosztów, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu. Skoro zaś, powodowa spółka w całości przegrała proces przeciwko pozwanemu P. J. (1), należało zasądzić od niej, na rzecz tego pozwanego – tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 5'447 zł, tj. całość kosztów, wyłożonych przez P. J. (1) w postępowaniu.